

[Erik Eriksen.]

ministers åbningstale med vore forslag. Statsministerens åbningstale er jo nøjagtig et år yngre, men alligevel vil man se, at regeringen på forskellige områder har fundet det taktisk heldigt ved denne lejlighed at placere sig i en vis nærhed af oppositionens forslag. Den højtærede statsminister antyder således en forhøjelse af grænsen for, hvor formueskat skal betales. Den kommunale grundskyld foreslås afviklet. Nu troede jeg ellers, at retsforbundet var gået med i regeringen for at få grundskylden udvidet. Dernæst ønskes de amts- og sognekommunale bygningskatter fikseret — her troede jeg til gengæld, at de to små regeringspartier gik ind for bygningskatternes afvikling. Endvidere foreslås det, at staten overtager kommunernes direkte andel af folkepensionen, ja, ordene er egentlig stedvis formet således, at man er lige ved at tro, at åbningstalens forfattere har siddet med oppositionens fællesudtalelse foran sig, da de nedfældede regeringens oplæg til den forestående valgkamp.

Men regeringen har jo... (*Afbrydelse*) ... ja, min gamle ven, hvis jeg må bruge det formløse udtryk, den højtærede økonomiminister siger: så er der grund til glæde. Jeg skulle netop til at takke regeringen for, at den således har nærmet sig vore synspunkter. Men den højtærede minister bemærkede jo også, at jeg sagde, at det vel nok i hovedsagen var af taktiske grunde; men det er jo den højtærede minister så fjernt, så det antager jeg han beder om at jeg skal lade ligge.

Regeringen har, siger jeg, kun tillagt sig nogle af fællesudtalelsens synspunkter. Centrale liberale forslag i fællesudtalelsen som støtte til opsparringen og nedbringelse af statsudgifter er omhyggeligt undgået. Det ville vel også være for meget forlangt, hvis man ventede at finde sådanne forslag fra en regering, der i så høj grad forfægter socialdemokratiske synspunkter.

Det er, siger jeg igen, i øvrigt med stor tilfredshed jeg konstaterer, at tiden og regeringen har givet os ret i vort syn på disse punkter. Jeg har gennem årene ofte advaret imod den snigende socialisering, som kommer til udtryk gennem det offentliges stadig voksende andel i befolkningens samlede indtægter. Det kunne ikke undgå at

gøre indtryk på mig, dengang den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard for nogle år siden advarede mod de farlige følger af, at det offentliges andel i samfundets indtægt kom op over — vist — en fjerdedel. Jeg var ganske enig med den højtærede minister heri. Og dog er der under den nuværende regering sket en yderligere stigning i det offentliges part. Vi nærmer os jo det punkt, hvor tæt ved en tredjedel af vore samlede indtægter går ind i det offentliges umættelige kasser.

Jeg har forstået, at den højtærede økonomiminister regnes for at være et overordentlig indflydelsesrigt medlem af den nuværende regering. Derfor undrer det mig, at han ikke har råbt gevalt, efterhånden som det offentliges greb om borgerne strammes. Ja, jeg har endda hørt, at den højtærede minister søger at fremstille det, som om vi ikke er kommet socialismen nærmere under den nuværende regering. Men det er jo i strid med kendsgerningerne.

Selv om regeringen i åbningstalen i en løs og ret uforpligtende form på enkelte områder går ind for oppositionens politik, kan ingen være i tvivl om forskellen på regeringens og oppositionens sigte og mål. Det er naivt at tro, at socialdemokratiet med sin skattepolitik har det samme formål som vi med vor. Socialdemokratiets program var jo tidligere, at ejendomsretten til produktionsmidlerne skulle overgå til samfundet. Sådan siger man det ikke mere. Man har set, at det kan medføre visse ulemper, og at det i hvert fald er meget vanskeligt politisk gennemførligt. Men regulerings- og fordelingstanken er stadig den bærende, blot har man nu valgt at gå den indirekte vej, det vil sige skattepolitikens vej. Jeg forstår godt, at ikke mindst de radikale lægger vægt på at sløre denne forskel, for jo stærkere forskellen træder frem, jo mindre og vanskeligere bliver det radikale partis operationsfelt. Det radikale partis opgave bliver da åbenbart for alle begrænset til, hvad den reelt har været i 30 år: at være socialdemokratiets trofaste støtteparti.

Derfor søger man jo også så ofte fra vel navnlig radikale lederes side at fremstille vrangbilleder af såvel socialisme som liberalisme. Partiet udfører, synes jeg, en besynderlig form for skyggeboksning mod